

Arne

Til avdelingstyret.

Oslo, juni 1986.

Kjære kamerater,

Her er punkter til ei innledning på lagsmøte om KK-året og gjennomføringa av høstkampanja. Bruk det som dere synes passer til deres situasjon. Lykke til.

Kameratslig hilsen

Arne Lauritzen.

1. Om den politiske situasjonen og AKPs oppgaver.

Den vestlige kapitalismen har vært inne i, og er inne i ei djup økonomisk krise. Stadig skarpere konkurranse om profittten, og utvikling av ny teknologi, med den enorme kapitalinnsatsen det krever- fører til at det etterhvert blir utvikla en stort sett lik strategi, en aggressiv strategi i alle de vestlige kapitalistiske landa for å komme gjennom krisa. Ikkenoe av det som skjer er tilfeldig, og det er mulig å finne de felles hovedtrekka i planene til borgerskapet. AKP har stilt det som ei hovedoppgave å finne disse hovedtrekka.

Det er det vi kaller Den Store Kapitalismediskusjonen.

Det foregår store forandringer i verden : Sult, gjeldskrise, opprør i 3.verden, djup økonomisk krise i den kapitalistiske verden, store teknologiske endringer.

Vi er revolusjonære, vi har, for å sitere Dag Solstad "et sug i oss, et sug etter å forandre". Vi kjemper en lang kamp for å skape de subjektive, de sjølnødvendige forutsetningene for forandring. De viktigste forutsetningene for revolusjon er et kommunistisk parti og en arbeiderklasse som er seg sin historiske oppgave bevisst. Skal dette være mulig må vi sjølsagt kjenne terrenget vi slåss i, vi må vite åssen virkeligheta ser ut. AKP må bli ekspert på kapitalismen for å bli istand til å fylle oppgava si. Avisa Klassekampen er ved siden av partiorganisasjonen det viktigste politiske våpenet vi har.

Vi må også kjempe for å skape den andre viktige forutsetninga, nemlig en arbeiderklasse som veit hva den vil, som er seg sine evner og styrker bevisst, som kjenner sin plass i historia. Derfor må vi også bli ekspert på arbeiderklassens forandringer og utvikling. Det betyr at vi må slåss mot tradisjonelt borgerskap og sosialdemokrati om arbeiderklassens virkelighetsoppfatning, om hvordan det som skjer skal tolkes og hvilke handlinger som kreves. AKP er det bevisste elementet i arbeiderklassen og folket og vi slåss for å vinne huene og hjertene til arbeidskameratene våre. Vi slåss for å transplantere det samme suget etter forandring som vi sjøl en eller annen gang har fått planta i oss. For at ikke anti-stoffer skal frastøte denne transplantasjonen må vi hele tida tilføre ny kunnskap, leite etter sammenhenger og anwise svar.

Lære og handle. Hva har vi lært til nå om det som skjer med arbeiderklassen og fagbevegelsen i Vest-Eurppa ? Vi ser at det er klare likheter i de planene og tiltaka som settes iverk. Og vi er at nesten alt som skjer i Norge av angrep på arbeidsfolk både politisk og økonomisk er et EKKO av det som skjer i resta av de kapitalistiske landa, bare noen år forsinka. Hele omstillingspolitikken som gjennomføres i Norge nå, har pågått i Vest-Europa siden begynnelsen av 1970-tallet. Det kapitalistiske

borgerskapet har sett seg ut to "ofre" i jakta på maksimalprofitten, det er disse to "offrene" som skal betale prisen for de uløslige motsigelsene i kapitalismen, som skal bære byrdene av kapitalismens "onde idioti".

Det ene offeret er folka i den 3.verden. De rammes hardest av imperialismen, men det er også der motstanden er sterkest. For arbeidsfolk i Norge og i Europa er et av de viktigste spørsmål, åssen de skal stå sammen med 3.verden mot imperialismen. Regjeringene i Vest-Europa stiller seg bak USAs aggressive politikk og blir stort sett villig med på kampen mot "den internasjonale terrorismen". De har felles interesser med USA, opprettholde den voldsomme utbyttinga av den 3.verden, og gjennom det få igjen penga sine. Imperialismen er avhengig av en undertrykt og disiplinert 3.verden.

Ett eneste tall for å underbygge dette:

Landa i den 3.verden hadde i 1984 ei samla gjeld på 895 milliarder dollar. Hva om mange av disse landa reiv seg løs fra imperialismens grep? Hva om de rett og slett nekta å betale? Hva om de nekta å innordne seg det imperialistiske herredømmet? Hvilke økonomiske og ikke minst politiske følger ville ikke det få for imperialismen. Ingen tvil om at det i den 3.verden dynamitten ligger lagra. Men det er heller ingen tvil om at arbeiderklassen i Europa har felles interesser med folka i 3.verden. Hvis tenninga blir stilt riktig mellom arbeiderklassen i de imperialistiske landa, øst som vest, og folka i den 3.verden, kan det dra igang en mektig motor.

Det andre "offeret" er arbeiderklassen i de kapitalistiske landa. Alle landa i Vest-Europa har et felles problem, konkurranseevna. Det er den sterkeste lov som hersker. Den som vinner i konkurransen blir den sterke, overlever. Arbeidere og arbeidsløse skal betale den nødvendige prisen for at arbeidskjøperne skal klare å opprettholde konkurranseevna internasjonalt eller i kampen mellom de enkelte kapitalistene. Arbeidsfolk herjes av den økonomiske grunnloven under imperialismen, jakta på maksimalprofitten.

Regjeringene i Vest-Europa prøver å oppnå like konkurransevilkår med de mest avanserte kapitalistland, USA og Japan. Derfor ser vi omfattende angrep langs minst 5 parallelle akser:

1. Store strukturforandringer av industrien. Tungindustri ut, ny teknologi og vekstindustri inn. Stor arbeidsløshet, vil øke hele tida.
2. Lønna skal ned. Lønnsfastsettelsen skal bli mer fleksibel.
3. Vekk med normalarbeidsdagen. 8-timersdagen og 37½ eller 40 timers-uka skal erstattes av fleksibel arbeidstid. Kvinnene over på deltid.
4. Den sosiale sikkerheta skal nedbygges. Reduksjon av offentlige overføringer og tilskudd, privatisering av offentlige tjenester.
5. Arbeidsmiljølover, avtaler, etc. skal mykes opp. "Åpnere samfunn", tilrettelegging av nye friere kapitalbevegelse.

De som i første rekke vil bli ramma er kvinnene, ungdom, arbeidsløse og fagbevegelsen som helhet.

For å få igjennom denne offensiven har borgerskapet og regjeringene satt igang forskjellige ideologiske offensiver. Den viktigste, og den som har størst sjanse til å vinne fram her i Norge, er ideen om alle er i samme båt, utstrakt classesamarbeid må til for å komme igjennom krisa, og "gjenskape" den levende og framgangsrike kapitalismen. Se på hva som skjer i Norge nå. Arbeiderbladet prøvde å forklare regjeringsskiftet i begynnelsen av mai på denne måten: "Arbeiderbevegelsens kamp for sosial fordeling av goder og byrder på den ene siden, opp mot høyrekraftenes usosiale fordelingspolitikk på den andre."

Vi veit at det er en grunnleggende enhet mellom de tradisjonelt borgerlige partiene, og det borgerlige partiet ~~Arbeider~~ DNA og mellom LO og Industriforbundet når det gjelder den økonomiske politiken, nemlig modernasjon og omstilling. Også i Norge er det arbeidsfolk

som skal betale. Vi bør juble av glede når DNA nå har tatt på seg regjeringsansvaret. DNA er i ferd med å gjennomføre en strategisk tabbe av dimensjoner. Når DNA tar på seg oppgava å gjennomføre nedskjæringene vil klassemotsigelsene innad i DNA settes i aktivitet. DNA har nesten 2/3 av arbeiderstemmene. Det er dette velgergrunnlaget som vil bli ramma av ei DNA-regjerings nedskjæring. Det er opplagt at den taktiske situasjonen for oss som representerer kamplinja i fagbevegelsen og arbeiderklassen blir enklere med DNA i posisjon enn i opposisjon. Se bare hva som allerede har skjedd i tariffoppgjøret i offentlig sektor, og DNA-regjeringas devaluering og skatteforhøyelse som tok tilbake tillegga i privat sektor. Så la oss håpe at DNA-regjeringa blir sittende lenge, og at vi evner å utnytte situasjonene til å reise kamper mot angrepa og utvikle nye og gode allianser i tida framover. Er det nødvendig å legge til at avisa Klassekampen vil bli et helt uvurdeleg redskap i tida framover?

2. Situasjonen i grunnorganisasjonene.

Landsmøtet i 1984 slo fast at et av de alvorligste problema til partiet var den forfatninga grunnorganisasjonene i partiet var i. Massearbeidet hadde tørka inn, politikken blei utvikla helt andre steder enn i partiavdelingene, mange partimedlemmer var oppgitt over at arbeidet i partiavdelingene var blitt trist og rutineprega vanearbeid. Landsmøtet stilte det som ei viktig oppgave å rette opp situasjonen, og det nye SK vedtok en 4-årsplan som har som mål å rette opp situasjonen i grunnorganisasjonene.

KK-året er et viktig og helt nødvendig ledd i dette arbeidet.

3. 6 politiske målsettinger for KK-året:

1. 1986 er året da vi skal snu den nedadgående tendensen når det gjelder opplaget til Klassekampen. Målet er å snu tilbakegangen, - og løfte nivået på abonnentstammen et hakk opp. 1200 abonnenter i vintre kampanja og 2000 abonnenter (brutto) er de kvantitative måla som må oppnås for klare dette.
2. Utvikle det løvtynne skiktet av KK-aktivister til å bli et stort skikt i hele partiet. Vi må få aktivister på alle plan og på alle steder. Den viktigste oppgava til partiavdelingene i forberedelsene til høstkampanja, og en forutsetning for et vellykka KK-år, er at det verves mange KK-aktivister i partiet.
3. Gjøre partiet synlig. Ut på gata, ut som kommunister. Bruke KK i lokalsamfunnet, på arbeidsplassen, bruke KK i alle kamper. Dekke de 100 viktigste/største arbeidsplassene i Norge.
4. Forandre arbeidsstilen i partiet. Stille konkrete kontrollerbare mål, og kreve at ledelsen på alle plan går i spissen. Kontrollere ledelsen, ikke ved moralisme og pekefinger, men ved å bruke krav om praksis som et av midla til å politisere KK-arbeidet.
5. Bygge ut partiet. Brøyte nytt land, legge et grunnlag for KK-øking, og for vervekampanje til partiet. Bruke KK som det viktigste redskapet for å utvikle systematisk og vitenskapelig massearbeid. Partiet undervurderer idag grovt de vitenskapelige og systematiske mulighetene for målretta

4.

massearbeid som ligger i KK-arbeidet. Vi må bli dyktigere til å organisere for vekst. KK-arbeidet er ypperlig egna til den type jobbing. Sympatisører og venner av partiet/avise må trekkes med i arbeidet.

6. Lage ei enda bedre avis. Utvikle interessen for kvaliteten på avisa, kartlegge og aktivisere bidragsyttere til avisa. Skape et klima for kontinuerlig debatt i og rundt partiet om KK. En debatt som utløser aktivitet, som gir konkrete resultater, som utvikler personlig interesse og ansvar for avisa som et politisk redskap - og for å utvikle ei god og proff avis.

Få bedre distriktsdekning bl.a gjennom lokalkorrespondent-nettet, aktivisere tipstelefonen. Få partiets intellektuelle til å bidra med stoff, leite fram de skriveføre arbeiderne.

{ Om KKs redaksjonelle linje, se SK-vedtaket fra juni-86) .

4.KK-året så langt.

Vi klatte vinterkampanja, men fornyingsarbeidet er for dårlig slik at vi har problemer med å holde på framgangen. Undersøkelser gjennomført i et antall partiavdelinger (se egen artikkel om denne i juni -TF) bekrefter at KK-året kan bli en god metode for å rette opp situasjonen i grunnorganisasjonene. KK-arbeidet er en god gradmåler på aktiviteten i partiavdelingene. Undersøkelsen viser at i løpet av KK-årets 4 første måneder er det hele 2/3 av partiets medlemmer som ennå ikke har verva en eneste abonnent. I halvannet år har vi gjentatt og gjentatt at partiets grunnorganisasjoner fungerer for dårlig, hele 4-årsperioden fram til 1988 må brukes for å rette opp situasjonen. KK-året er et viktig ledd for å få til det. Gjennom å kartlegge aktiviteten i KK-året, gjennom å stille helt konkrete og mål-bare k... til hele partiet vil KK-året, og mangel på resultater tvinge fram sjølransaking i partiavdelingene.

Partiavdelinger som får store problemer med å få resultater i KK-året vil bli tvingt inn i en form for "eksistensiell krise", en "meninga med vår partiavdeling"- situasjon. For at dette ikke skal ende med sammenbrudd for partiavdelinga er det viktig at avdelingsdiskusjonen rettes inn på hva det er å tjene på å bruke tida si på å jobbe med KK.

Den store fordelene med å stille arbeidet med KK som det viktigste i 1986 - nemlig er at det også er noe av det enkleste ei partiavdeling kan drive med. Det er lett å gi anvisninger på hva som må gjøres, og det er lett å omsette til praksis. Enhver liten anstrengelse med KK-arbeid har den svært tiltalende egenskapen at den gir resultater. Og ikke minst, det er lett å holde seg på jorda når framgang/tilbakegang kan måles i konkrete tall.

5. Hovedproblem - Og hovedoppgave foran høstkampanja.

Hovedproblemet så langt i KK-året er at det er altfor få KK-aktivister i partiet. Fremdeles er situasjonen slik at mesteparten av KK-arbeidet drives av et tynt skikt KK-entusiaster. Alle partiavdelingene må diskutere hvordan de skal klare å aktivisere, eller sagt på en annen måte, verve flere KK-aktivister blant partimedlemmene.

KK-aktivister i partiavdelinga må drive løssalg og verve abonnenter.

5.

6. Metoder for arbeidet.

Sjøl om vi klarer målsettingene for abonnenter i kampanjene er nettoresultatet for svakt. Vi mister altså mange abonnenter pga. av dårlig fornyingsarbeid. Samtidig viste vinterkampanja at det er mulig å oppnå svært gode resultater gjennom et mer profftt fornyingsarbeid. Telefonfornyinger en av de viktigste metodene. En forutsetning for varig framgang er at det drives et effektivt fornyingsarbeid.

Gjennomfør løssalgsstøt kombinert med verveoppfølging. Utnytt omlandet til det enkelte partimedlemmet. Verv blant venner og kjente, men ikke gjør det til ei personlig oppgave. Dann ei lita vervegruppe innad i avdelinga som samler opp alle navn og som får i oppgave å oppsøke disse. Erfaringa viser at det gir gode resultater.

7. Det er ingen skam å starte i tide.

Høstkampanja skal starte 1. september. Partiavdelinga må gjennomføre møte om KK-året innen 28/8. Det er viktig at det legges en lokal plan for gjennomføringa av høstkampanja, tilpass denne etter den sentrale planen for gjennomføringa av høstkampanja.